

Предъ очитѣ му стои грамадно вѣковно дърво. Той вижда, какъ листата му се движатъ, шумятъ, а по нѣкога клонитѣ силно се огъватъ. Неговиятъ мѣнически умъ не може да обясни това като последица отъ слабия зефиръ или отъ самата буря. Всѣко нѣщо, което се движи, той смѣта, че има душа. Естествено, споредъ него, дървото, което шуми и чиито листа и клони се движатъ въ време на вѣтъръ, ще бжде нѣщо одушевлено. Отъ друга страна дивакътъ си обяснява смъртта, като вѣченъ сѣнъ, при който душата веднажъ за винаги напуска тѣлото и се преселва другаде. Така, той вѣрва, че душата може да се пресели въ нѣкое животно; тя може да си избере за бждещо вѣчно жилище едно дърво, дори и единъ камъкъ. Въ такъвъ случай той смѣта такова животно, дърво или камъкъ за свещени, още повече ако въ тѣхъ се е преселила душата на личность, която е била почитана. Обикновено далечнитѣ прадѣди, отъ които дивацитѣ вѣрватъ, че произхожда цѣлото племе, се почитатъ като божества. Стига негърътъ да помисли, че въ нѣкое дърво живѣе душата на неговъ прадѣдъ, веднага то става свещено, и самото дърво почва да се боготвори.

Суевѣрниятъ дивакъ отива дотамъ, че може самъ да си създаде безброй божества.

Лебокъ, който проучавалъ живота на множество племена, ето какво разказва за изповѣдта на единъ дивакъ:

„Щомъ нѣкой отъ насъ се реши да предприеме нѣщо, то ние трѣбва предварително да си изберемъ богъ, който ще ни помогне въ това, което сме замислили да вършимъ. Ние напускаме дома си и се отправяме за работа и гледаме, на кое живо същество или на кой предметъ (камъкъ, дърво или друго нѣщо) ще ни попадне най-напредъ погледътъ. На този новобранъ богъ ние принасяме жертва и му даваме тържествено обещание, че ако избраното божество ни по-